

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Andrzej Kot

Sędziowie: SA Piotr Kaczmarek (spr.)

SO del. do SA Łukasz Franckiewicz

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Sulikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2023 r.

sprawy M. K.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 299 § 1 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 126 b ust. 1 ustawy Prawo Farmaceutyczne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z 16 lutego 2023 r. sygn. akt III K 172/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. w ten sposób, że:

1. **w zakresie czynu przypisanego w pkt. I przyjmując, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pomocnictwa, przy zastosowaniu art. 60 § 1, 2 i 6 pkt. 2 k.k. w związku z art. 19 § 2 k.k. i art. 22 § 2 k.k. wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych,**

2. **czyn przypisany w pkt. V, pomijając ustalenie o osiągnięciu znacznej korzyści majątkowej, kwalifikuje jako przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. I ppkt. 1 i 2 wyroku Sądu Apelacyjnego i w pkt. VI zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 6 (sześciu miesięcy) pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego 21 listopada 2019 r. od godz. 8.30 do godz. 12.00 oraz od 1 grudnia 2020 r. godz. 6.15 do 16 czerwca 2021 r. godz. 15.30;

IV. zasądza od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa 20 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza mu 2300 zł opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że :

1. w okresie od sierpnia 2018r. do kwietnia 2019r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz aby inne osoby wytworzyły substancję psychotropową, a nadto czyniąc sobie z tak podjętych działań stałe źródło dochodu, udzielił im w tym zakresie pomocy, poprzez sprzedaż, poza obrotem aptecznym:

- w dniu 16 października 2018 roku w L., osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 9 000 koron czeskich, co daje kwotę 1530 zł, leku (...) w ilości 900 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 31,59 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 20 sierpnia 2018 roku do dnia 06 lutego 2019 roku w L., osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerami (...) za kwotę 790 000 koron czeskich, co daje kwotę 134 300 zł, leków: (...) w ilości 58 050 tabletek, C.w ilości 900 tabletek, (...) w ilości 4 284 tabletek oraz (...) w ilości 17 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 2 865,36 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji oraz prekursor w postaci jodu krystalicznego o wadze 1 kg za kwotę 2 500 koron czeskich, co daje kwotę 425 zł,

- w okresie od 22 sierpnia 2018 roku do dnia 12 listopada 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 1727 000 koron czeskich, co daje kwotę 293 590 zł, leku (...) w ilości 157 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 5 510,7 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 23 września 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 9 000 koron czeskich, co daje kwotę 1530 zł, leku (...) w ilości 1 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 52,65 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 12 września 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 3 000 koron czeskich, co daje kwotę 510 zł, leku (...) w ilości 120 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 4,21 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 19 października 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 5 000 koron czeskich, co daje kwotę 850 zł, leku (...) w ilości 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 17,55 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 7 października 2018 roku do dnia 13 listopada 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 70 000 koron czeskich, co daje kwotę 11900 zł, leku (...) w ilości 7 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 245,7 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji;

- w okresie od dnia 29 października 2018 roku do dnia 14 listopada 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 165 000 koron czeskich, co daje

kwotę 28 050 zł, leku (...) w ilości 28 050 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 984,55 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 06 września 2018 roku do dnia 17 października 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 23 000 koron czeskich, co daje kwotę 3 910 zł, leku (...) w ilości 1 800 tabletek i (...) w ilości 600 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 84,24 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 06 września 2018 roku do dnia 17 października 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 10 000 koron czeskich, co daje kwotę 1700 zł, leku (...) w ilości 1000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 35,1 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 01 października 2018 roku do dnia 25 października 2018 r. w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 25 800 koron czeskich, co daje kwotę 4 400 zł, leku (...) w ilości 2 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 87,75 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 13 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 125 000 koron czeskich, co daje kwotę 21 250 zł, leku (...) w ilości 12 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 438,75 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 11 września 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 5000 koron czeskich, co daje kwotę 850 zł, leku (...) w ilości 600 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 21,6 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 18 września 2018 roku do dnia 27 września 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 100 000 koron czeskich, co daje kwotę 17 000 zł, leku (...) w ilości 12 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 421,2 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 28 września 2018 roku do dnia 03 listopada 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 50 000 koron czeskich, co daje kwotę 8 500 zł leku (...) w ilości 5 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 175,5 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji, oraz prekursor w postaci jodu krystalicznego za kwotę 4 000 koron czeskich, co daje kwotę 680 zł i w przybliżeniu daje 1,5 kg jodu,

- w dniu 16 października 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), prekursora w postaci jodu krystalicznego w ilości 0,25 kg za kwotę 625 koron czeskich, co daje kwotę 106,25 zł. i prekursora w postaci fosforu w ilości 0,5 kg za kwotę 1 250 koron czeskich co daje kwotę 212,50 zł,

- w okresie czasu od dnia 28 października 2018 roku do dnia 29 października 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerami (...), za kwotę 4 900 koron czeskich, co daje kwotę 833 zł, leku (...) w ilości 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 17,55 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 19 listopada 2018 roku do dnia 03 stycznia 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 290 000 koron, co daje kwotę 49 300 zł, leku (...) w ilości 29 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 1 017,9 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 28 grudnia 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 23 500 koron czeskich, co daje kwotę 4 000 zł, leku (...) w ilości 2 350 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 82,48 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w okresie od dnia 21 listopada 2018 roku do dnia 20 grudnia 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerami (...), za kwotę 15 000 koron czeskich, co daje kwotę 2 550 zł, leku (...) w ilości 1 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 52,65 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w okresie od dnia 05 grudnia 2018 roku do dnia 17 grudnia 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 65 000 koron czeskich, co daje kwotę 11 050 zł, leku (...) w ilości 65 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 2 281,5 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w okresie od dnia 25 listopada 2018 roku do dnia 20 grudnia 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 29 500 koron czeskich, co daje kwotę 5 000 zł, leku (...) w ilości 2 900 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 01,79 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w okresie od dnia 27 listopada 2018 roku do dnia 31 stycznia 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...) M., za kwotę 330 000 koron czeskich, co daje kwotę 56 100 zł, leku (...) w ilości 33 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 1158,3 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w okresie od dnia 06 grudnia 2018 r. do dnia 29 stycznia 2019 r. w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...) M., za kwotę 157 000 koron, co daje kwotę 26 690 zł, leku (...) w ilości 15 700 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 551,07 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji, a także prekursora w postaci czerwonego fosforu w ilości 1 kg za kwotę 2 500 koron czeskich co daje kwotę 425 zł oraz 1 kg jodu krystalicznego za kwotę 2 500 koron czeskich, co daje kwotę 425 zł,
- w okresie od dnia 14 grudnia 2018 roku do dnia 22 grudnia 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 10 000 koron czeskich, co daje kwotę 1700 zł, leku (...) w ilości 1000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 35,1 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w okresie od dnia 04 stycznia 2019 roku do dnia 13 lutego 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 300 000 koron czeskich, co daje kwotę 51 000 zł, leku (...) w ilości 30 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 1 053 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w dniu 25 grudnia 2018 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 37 000 koron czeskich, co daje kwotę 6 290 zł, leku (...) w ilości 3 700 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 129,87 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,
- w dniu 03 stycznia 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 95 000 koron czeskich, co daje kwotę 16 150 zł, leku (...) w ilości 9 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 333,45 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od 04 stycznia 2019 roku do dnia 21 stycznia 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 14 000 koron czeskich, co daje kwotę 2 380 zł, leku (...) w ilości 1 400 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 49,14 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 05 stycznia 2019 roku do dnia 15 stycznia 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 30 500 koron czeskich, co daje kwotę 5 185 zł, leku (...) w ilości 950 tabletek i (...) w ilości 2 100 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 107,06 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 13 stycznia 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 11 764 koron czeskich, co daje kwotę 2 000 zł, leku (...) w ilości 1 100 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 38,61 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 17 stycznia 2019 roku do dnia 09 lutego 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 40 000 koron czeskich, co daje kwotę 6 800 zł, leku (...) w ilości 4 000 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 140,4 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od 02 lutego 2019 roku do dnia 09 lutego 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 95 000 koron czeskich, co daje kwotę 16 150 zł, leku (...) w ilości 3 600 tabletek i (...) w ilości 5 500 tabletek i zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 319,41 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 10 lutego 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 15 000 koron czeskich, co daje kwotę 2 550 zł, leku (...) w ilości 1 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 52,65 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w dniu 11 lutego 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 19 000 koron czeskich co daje kwotę 3 230 zł, leku (...) w ilości 1 900 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 66,69 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

- w okresie od dnia 13 lutego 2019 roku do dnia 14 lutego 2019 roku w L. osobie narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach, posługującej się wówczas numerem (...), za kwotę 15 000 koron czeskich, co daje kwotę 2 550 zł, leku (...) w ilości 1 500 tabletek zawierających w swoim składzie pseudoefedrynę, z której można wyprodukować łącznie około 52,65 g metamfetaminy, co stanowi znaczną ilość tej substancji,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2019.852) w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

2. w okresie od sierpnia 2018r. do kwietnia 2019r. w L., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu powziętego z góry zamiaru, dysponując wartościami dewizowymi - zagranicznymi środkami płatniczymi w walucie obcej w łącznej kwocie 5 580 939, 00 koron czeskich pochodzących z popełnionych przez siebie czynów zabronionych opisanych w punktach I-XLII, kwalifikowanych z art. z art. 18§3 kk w zw. z art.53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. podjął działania mające na celu udaremnienie i znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia tychże środków, miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, w ten sposób, iż sukcesywnie zbywał wskazaną walutę osobie trzeciej, uzyskując w ten sposób łączną kwotę 948 759, 63 zł,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

3. w dniu 21 listopada 2019r. w miejscowości L., powiat (...), województwo (...) przy ulicy (...) i przy ulicy (...) usiłował zbyć poza punktem aptecznym 1.007.400 sztuk (jeden milion siedem tysięcy czterysta) tabletek o nazwie (...), 28.224 (dwadzieścia osiem tysięcy dwieście dwadzieścia cztery) tabletek o nazwie (...) i 26.340 (dwadzieścia sześć tysięcy trzysta czterdzieści) tabletek o nazwie (...), jednak swojego czynu nie zrealizował poprzez zatrzymanie go i ujawnienie powyższych tabletek przez funkcjonariuszy Placówki Straży Granicznej w J.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 126b ust. 1 ustawy Prawo Farmaceutyczne (Dz. U.2020.944 t.j.).

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z 16 lutego 2023 r., sygn.. akt: III K 172/21:

I. uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku z tym, że z opisu każdego zachowania wyeliminował stwierdzenie „co stanowi znaczną ilość tej substancji” oraz ustalił, że udzielił pomocy do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej tj. zbrodni z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianą ustawy Kodeks karny z dniem 24 czerwca 2020r. i za to, na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. na mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej orzekł wobec oskarżonego M. K. na rzecz Stowarzyszenia (...) Poradni (...), (...) w J. nawiązkę w wysokości 15 000 zł (piętnastu tysięcy) na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

III. na mocy art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej orzekł wobec oskarżonego M. K. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w wysokości 948 759,63 zł (dziewięćset czterdzieści osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt dziewięć zł, sześćdziesiąt trzy gr);

IV. na mocy art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej orzekł wobec oskarżonego M. K. zakaz wykonywania zawodu farmaceuty przez okres 4 (czterech) lat;

V. uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku z tym, że ustalił, że oskarżony dysponował wartościami dewizowymi - zagranicznymi środkami płatniczymi w walucie obcej w łącznej kwocie 5 580 939 koron czeskich pochodzących z popełnionego przez siebie czynu zabronionego opisanego w punkcie 1. części wstępnej, zbywając z dysponowanej kwoty 5 319 739 koron czeskich i uzyskując w ten sposób łączną kwotę 904 355,63 zł. stanowiącą znaczną korzyść, tj. występku z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianą ustawy Kodeks karny z dniem 24 czerwca 2020r. i za to, na mocy art. 299 § 5 w zw. z § 6 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku z tym, że ustalił, że czyn miał miejsce w L. eliminując ustalenia dotyczące obu ulic tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 126b ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001r. Prawo Farmaceutyczne (Dz.U. 2001, Nr 126, poz.1381 z późn. zm.) i za to, na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 126b ust. 1 ustawy Prawo Farmaceutyczne wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na mocy art. 133 ustawy z dnia 6 września 2001r. Prawo Farmaceutyczne (Dz.U. 2001, Nr 126, poz.1381 z późn. zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazach Drz o nr 219-223/21 i zarządził ich zniszczenie;

VIII. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianą ustawy Kodeks karny z dniem 24 czerwca 2020r. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IX. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania oskarżonego M. K. w sprawie w dniu 21 listopada 2019r. godz. 8.30 do godz. 12.00 oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 1 grudnia 2020r. godz. 6.15 do dnia 16 czerwca 2021r. godz.15.30;

X. na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych, w tym na mocy art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 6 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłatę w wysokości 2 400 zł.

Apelację od tego wyroku wniosła obrończyni oskarżonego, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku oraz w pkt I wyroku – obrazę art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków P. C., P. M. (1), P. N., K. U., N. K., V. C., A. E., P. T., M. M., J. H., komunikatów rozpracowania operacyjnego z płytami CD i oględzinami, wiadomości tekstowych sms, dokonaną z naruszeniem zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w nazbyt uproszczony sposób przeprowadzoną, bez rozważenia całości materiału dowodowego, oraz rozstrzygnięcie powstałych istotnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. K., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, a to:

a) iż ze sprzedanych przez oskarżonego leków (...), (...), (...) i (...), a także wyłącznie w trzech sprzedażach fosforu i jodu faktycznie doszło do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej, albowiem jak wynika wprost z zeznań świadka P. N. był on dwa razy u oskarżonego i dwa razy został zatrzymany z „tymi lekami”, a nadto, iż nie wyrabiał z tych leków metamfetaminy, K. U. o ile zeznał, że kupował leki w aptece w celu produkcji amfetaminy, to nie informował aptekarza w jakim celu je nabywa, świadek N. K. zeznała, że była raz u oskarżonego i została zatrzymana z tymi lekami przez straż, a nadto pomimo, że osoby te zostały zatrzymane z lekami w drodze powrotnej, to nie zostały powiązane z żadnymi transakcjami, albowiem w zarzutach widnieją informacje o „osobach narodowości czeskiej o nieustalonych personaliach”, pomimo, że istniała obiektywna możliwość przypisania konkretnych transakcji wyżej opisanym świadkom, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doprowadził odo błędnego wniosku, że oskarżony udzielił pomocy do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej, jeśli zważyć, że wszyscy przesłuchani kontrahenci zostali zatrzymani z tymi lekami przed dalszą sprzedażą lub wytworzeniem;

b) w zakresie zamiaru, że oskarżony obejmował swą świadomością, aby inne osoby wytworzyły substancję psychotropową i czyniąc sobie z tak podjętych działań stałe źródło dochodu, udzielił im w tym zakresie pomocy do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej, wywodząc to przeświadczenie z racji wykształcenia oskarżonego i inteligencji, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że zarówno wykształcenie jak i inteligencja nie miała znaczenia dla rozpoznania zamiarów nabywców leków, albowiem wyrażał przekonanie, że będą one sprzedawane w celach medycznych, co odzwierciedlał fakt, że oskarżony nie krył się ze sprzedażą zarówno w rozmowach jak i ujawnianiu sprzedaży w ewidencji działalności gospodarczej do stycznia 2019 r., a leki sprzedawał w fabrycznych opakowaniach;

c) oceny wiarygodności i przydatności opinii z zakresu chemii w celu ustalenia abstrakcyjnie możliwej do wytworzenia metamfetaminy ze sprzedanych leków, podczas gdy nie doszło do wykazania w trakcie postępowania przygotowawczego, iż w rzeczywistości każdy nabywca leków wytworzył z nich znaczną ilość substancji, jeśli zważyć, że przesłuchani w sprawie nabywcy zostali złapani z lekami za każdym razem po nabyciu ich u oskarżonego;

d) pominięcie przy ocenie wysokości korzyści majątkowej w wysokości kwoty 948.759,63 zł faktu, iż w okresie od sierpnia 2018 r. do stycznia 2019 r. oskarżony odprowadzał podatki na rzecz Skarbu Państwa czym pomniejszał uzyskaną korzyść majątkową na rzecz Skarbu Państwa na rzecz którego orzeczono w pkt II przepadek korzyści majątkowej;

e) nierozważenie okoliczności przemawiających za zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w treści art. 19 § 2 k.k. w sytuacji, gdy oskarżony został skazany za pomocnictwo do zbrodni, gdzie choćby fakt przypisania mu przez Sąd zamiaru ewentualnego przewiduje wymiar kary w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, dotychczasowej niekaralności oskarżonego, dobrej opinii w środowisku, postawy oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, a także okoliczności, iż od opuszczenia Aresztu śledczego oskarżony nie popadł w żaden konflikt z prawem i utrwala swoją właściwą postawę poprzez podejmowanie pracy zarobkowej i uczestnictwo w życiu rodzinnym, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doprowadziło do pominięcia przez Sąd rozważenia zasadności zastosowania art. 19 § 2 k.k.

2) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku oraz V wyroku – obrazę art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka P. M. (2), A. E., P. T., M. M., J. H., komunikatów rozpracowania operacyjnego z płytami CD i oględzinami, wiadomości tekstowych sms, dokonaną z naruszeniem zasad obiektywizmu, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w nazbyt uproszczony sposób przeprowadzoną, bez rozważenia całości materiału dowodowego, oraz rozstrzygnięcie powstałych istotnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. K., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, a to:

a) że oskarżony poprzez wymianę waluty korony czeskiej na polską utrudniał stwierdzenie przestępczego pochodzenia korzyści, podczas gdy w rzeczywistości przy zachowaniu należytych reguł i staranności odpowiednich organów, była obiektywna możliwość ujawnienia pochodzenia środków, chociażby poprzez analizę dokumentów księgowych prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej i dokonanie określonych oględzin, a nadto działanie oskarżonego polegające na wymianie waluty, nie godziło w dobra prawne chronione tym przepisem, w tym w głównej mierze zasady obrotu gospodarczego, a nakierowane było na inny cel – uzyskanie polskich złotych i nie wiąże się z zamiarem ich zasymilowania z tymi, które legalnie funkcjonowały w obrocie, a co za tym idzie, nie wprowadzały niepewności tegoż obrotu, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, bowiem brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z art. 299 § 1, § 5 i 6 k.k.

3) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku oraz pkt I wyroku – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej w zakresie udowodnienia, że wszystkie leki, fosfor i jod sprzedane przez oskarżonego były wykorzystane przy wytwarzaniu metamfetaminy, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doprowadziło do uznania, że oskarżony udzielił pomocy do zbrodni art. 53 § 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy nie przeprowadzono dowodów na to, iż faktycznie wszystkie leki były wykorzystywane do produkcji, a jeżeli tak, to czy w znacznych ilościach, a także pominięcie zeznań świadków pochodzenia czeskiego w zakresie tego, że każdy z nich po nabyciu leków u oskarżonego został zatrzymany z tymi lekami, a świadek P. N. dwukrotnie, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doprowadziło do błędnego wniosku o winie i sprawstwie oskarżonego.

4) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku oraz w pkt I i V – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości niedających się usunąć w zakresie tego czy leki opisane w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku były wykorzystane do produkcji znacznej ilości substancji psychotropowej, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem należałoby rozważyć usiłowanie pomocnictwa, a nadto to czy było nieudolne, zwłaszcza w świetle faktu, iż z zeznań świadków pochodzenia czeskiego wynikało, że z żadnej z tych transakcji niedoszło do wytworzenia środków psychotropowych.

5) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku oraz w pkt I i V wyroku – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k., poprzez nie wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione w zakresie ustalenia, że z opisanych w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku lekach i produktach doszło do wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowych, na

jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych w postaci zeznań świadków P. N., K. U., N. K. w części, w której twierdzili, że zostali zatrzymani bezpośrednio po wizycie w aptece oskarżonego, a nadto wyjaśnienia postawy prawnej wyroku w zakresie wskazania wyłącznie w podstawie skazania § 5 i § 6 art. 299 k.k., podczas gdy są to postacie czynu kwalifikowanego, a nadto nie uwzględnia wniosku oskarżonego o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 19 § 2 k.k., co w znacznej mierze uniemożliwia poddanie zapadłego rozstrzygnięcia merytorycznej kontroli instancyjnej.

6) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku oraz w pkt V wyroku – obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 193 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ustalenie wysokości korzyści z przestępstwa wymagało wiadomości specjalnych biegłego z zakresu rachunkowości, albowiem oskarżony w okresie od sierpnia 2018 r. do 31 stycznia 2019 r. dokonywał sprzedaży leków, choć w znacznej ilości, to w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – apteki, odprowadzając podatki VAT oraz podatek dochodowy od uzyskanego dochodu zgodnie z obowiązującym prawem, a nadto poniesionych kosztów nabycia leków, co niewątpliwie ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, albowiem korzyścią majątkową określić należy, najbardziej ogólnie, jako zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów w drodze przysporzenia majątkowego.

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 299 § 1, § 5 i § 6 k.k. poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 299 § 1, § 5 i § 6 k.k. poprzez zbycie 5.319.739 koron, uzyskując 904.355,63 zł podczas gdy „ratio legis” przepisu art. 299 k.k. polega na tym, że penalizowane jest tu zachowanie polegające na swego rodzaju „legalizacji” korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, tym samym nie mogą te środki pochodzić bezpośrednio z czynu zabronionego, a nadto powinny być odliczone koszty nabycia leków, uiszczonych podatków na rzecz Skarbu Państwa;

- art. 299 § 5 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony sprzedał korony czeskie P. M. (2), z którym nie działał oskarżony w porozumieniu, a czyn zabroniony określony w art. 299 § 5 k.k. stanowi kwalifikowaną postać prania pieniędzy z art. 299 § 1 k.k. i art. 299 § 2 k.k., a okolicznością kwalifikującą jest to, że sprawca tego czynu zabronionego działa w porozumieniu z innymi osobami, a liczba mnoga użyta w art. 299 § 5 k.k. wskazuje, iż sprawca przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. musi działać w porozumieniu z co najmniej dwoma osobami;

- art. 299 § 5 i 6 k.k. poprzez ich zastosowanie wyłącznie w podstawie skazania, podczas gdy są to kwalifikowane postacie prania pieniędzy z art. 299 § 1 k.k. w konsekwencji czego winny być ujęte w kwalifikacji czynu;

- art. 65 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony sprzedaż leków w okresie od sierpnia 2018 r. do stycznia 2019 r. prowadził w ramach działalności gospodarczej – apteki, posiadając zezwolenie na jej prowadzenie i sprzedaż leków.

III. błąd w ustaleniach faktycznych:

a) przyjęty za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne przyjęcie, że leki opisane w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku oraz w pkt I wyroku, rzeczywiście służyły do wytworzenia znacznej ilości substancji psychoaktywnej, co ma znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, albowiem spowodowało przypisanie oskarżonemu pomocnictwa do zbrodni, które w przeciwieństwie do zbrodni jest karane w zamiarze ewentualnym w granicach przewidzianych za sprawstwo;

b) przyjęty za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne przyjęcie, w następstwie dowolnej i sprzecznej z utrwaloną judykaturą, poglądami doktryny oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, poprzez niezasadne uznanie, że okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają przyjęcie, iż oskarżony M. K. uzyskał korzyść majątkową z popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w wysokości kwoty

948.759,63 zł w następstwie selektywnie wybranego materiału dowodowego ograniczającego się do wybiórczej oceny materiału dowodowego w postaci wiadomości sms oskarżonego oraz komunikatów rozpracowywania z płytami CD i oględzinami i pominięciu lub odmówieniu waloru wiarygodności, bez należytego i przekonywującego uzasadnienia i danie wiary szeregu innym dowodom, a mianowicie wyjaśnieniom oskarżonego w przedmiocie tego, że nie zawsze dochodziło do transakcji opisanych w wiadomościach sms z różnych powodów, informacji powszechnie znanych w zakresie prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej w okresie objętym oskarżeniem od sierpnia 2018 r. do 31 stycznia 2019 r., podczas gdy właściwa interpretacja zgromadzonego materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że z zasad wiedzy i doświadczenia życiowego wiadomo, że część transakcji opisana w sms mogła nie dojść do skutku, wyliczenie korzyści majątkowych nastąpiło z pominięciem faktu, że w okresie objętym oskarżeniem od sierpnia 2018 r. do 9 stycznia 2019 r., wszystkie transakcje sprzedaży leków odbywały się w ramach prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej pod firmą (...), w ramach opodatkowanej sprzedaży, a oskarżony odprowadził podatki od sprzedaży, w konsekwencji czego sprzedaż leków nieobjęta obrotem i opodatkowaniu nie przekroczyła kwoty 122.785,00 zł;

c) przyjęty za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne przyjęcie, w następstwie dowolnej i sprzecznej z utrwaloną judykaturą, poglądami doktryny oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, poprzez niezasadne uznanie, że okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają przyjęcie, iż oskarżony M. K. uzyskał korzyść majątkową z popełnienia zarzucanego mu czynu tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w wysokości kwoty 948.759,63 zł w następstwie selektywnie wybranego materiału dowodowego ograniczającego się do wybiórczej oceny materiału dowodowego w postaci wiadomości sms oskarżonego oraz komunikatów rozpracowywania z płytami CD i oględzinami i pominięciu lub odmówieniu waloru wiarygodności, bez należytego i przekonywującego uzasadnienia i danie wiary szeregu innym dowodom, a mianowicie wyjaśnieniom oskarżonego oraz faktom powszechnie znanym w zakresie poniesionych przez oskarżonego kosztów nabycia leków, co niewątpliwie należało mieć na uwadze w świetle postawionej oskarżonemu zarzutu z art. 299 § 1 k.k.;

d) polegający na przyjęciu, że uzyskana przez oskarżonego korzyść majątkowa odpowiada kwocie uzyskanej ze sprzedaży leków z pominięciem faktu, że w okresie od sierpnia 2018 r. do stycznia 2019 r. oskarżony ewidencjonował każdą sprzedaż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, oprowadzając od transakcji podatki, w sytuacji, gdy przyjmuje się, iż korzyść majątkowa ma wymierną wartość ekonomiczną i jest to takie przysporzenie, które polega na zwiększeniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów lub też wystąpieniu łącznie obu postaci przysporzenia, co miało wpływ na treść orzeczenia, bowiem doprowadziło do ustalenia, że oskarżony dopuszczając się czynu określonego w art. 299 § 1 osiągnął znaczną korzyść majątkową, podczas gdy jego zachowanie polegało wyłącznie na wymianie waluty, co nie wiązało się z osiągnięciem korzyści majątkowej.

IV. w zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt 3 części dyspozytywnej wyroku i pkt VI wyroku – rażąca niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kary, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jego uprzednia niekaralność, zmiana sposobu życia po popełnieniu przestępstwa, dobra opinia w środowisku i Areszcie Śledczym, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego kary łagodniejszej, które w należyty sposób spełnią cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.

V. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku oraz pkt I i V wyroku – na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar w wymiarze kary za poszczególne czyny, a w tym nierozważenie co do czynu opisanego w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 19 § 2 k.k. oraz niewspółmierność kary łącznej, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości przepisanych mu czynów, jego uprzednia niekaralność, zmiana sposobu życia po popełnieniu przestępstwa, dobra opinia w środowisku i w Areszcie Śledczym, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność zastosowywania wobec oskarżonego kar łagodniejszych, które w należyty sposób spełnią cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego, a nadto poprzez umniejszenie okolicznościom podawanym przez oskarżonego jak zła sytuacja finansowa aptek, wpływ

ojca i jego choroby, a także w Urzędzie Skarbowym, co doprowadziło oskarżonego do stanu, w którym postanowił sprzedać pozostałe mu leki, pomimo cofnięcia zezwolenia na powodzenie apteki i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, z rozważeniem nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa art. 19 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
- uchylenie pkt II, III i IV wyroku;
- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VI poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- uchylenie pkt VIII wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Kierując się względami wskazanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z 16 listopada 2021 r. IV KK 448/20, wyrok z dnia 19 stycznia 2022 r. I KA 13/21) odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia na formularzu o którym mowa w art.99a §1 k.p.k.).

W zakresie zarzutów związanych z winą (sprawstwem) i kwalifikacją prawną .

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów , w zakresie zarzutów związanych z naruszeniem art.4,7 i 410 k.p.k.(wskazanie przez obrońcę A. S. na art.92 k.p.k. wydaje się być wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej skoro chodzi o przepis ogólny w stosunku do art.410 k.p.k.) przypomnieć należy ,że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym (wyrok SN z 5.09.1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2, poz. 28). Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga jednak wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez sąd orzekający, prowadzących do wniosku, iż ocena ta przekracza granice swobodnej (wyrok SN z 20.04.2004 r. – V KK 332/03, Prok. i Pr.-wkł. (...)–8, poz. 6; wyrok SA w Poznaniu z 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX nr 1264421; wyrok SA w Warszawie z 12.10.2012 r., II AKa 272/12, LEX nr 1238289). Konieczne jest wykazanie konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiających w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu (wyrok SA w Warszawie z 12.09.2012 r., II AKa 228/12, LEX nr 1238267). W rachubę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (wyrok SA we Wrocławiu z 19.04.2012 r., II AKa 85/12, LEX nr 1162856). Przekonanie sędziowskie, stanowiące podstawę każdego orzeczenia, wtedy tylko nie zasługuje zatem na respektowanie, gdy zostanie wykazane, że jest nietrafne (postanowienie SA w Krakowie z 12.06.2001 r., II AKz 225/01 KZS 2001/6, poz. 34).Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania lub że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (postanowienie SN z 18.02.2015 r., II KK 8/15, LEX nr 1654741). Nie może osiągnąć skutku środek odwoławczy, który tego nie czyni, a jedynie przedstawia polemiczne wersje zdarzeń czy rozumowanie odmienne, oparte na innym systemie wartości (postanowienie SA w Krakowie z 27.06.2000 r., II AKz 208/00, KZS 2000/7–8, poz. 46). O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów) (postanowienie SN z 25.02.2014 r., IV KK 31/14, LEX nr 1441277). Co oczywiste, nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych

(postanowienie SN z 19.02.2014 r., II KK 17/14, Prok. i Pr.-wkl. 2014/5, poz. 1). Reasumując ,przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i stanowi wyraz rozważenia (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k.), zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.12.1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975 r., z. 3-4, poz. 47).

Za nietrafne uznano zarzuty kwestionujące prawidłowość ustalenia faktycznego co do świadomości oskarżonego, iż zbywane w ramach poszczególnych transakcji określonej ilości danego leku mogą być, wielokrotnie w praktyce są, wykorzystywane do wytworzenia substancji psychoaktywnej. Sąd I instancji oceniając tym zakresie dowody, w tym odmawiając w części wiary wyjaśnieniom oskarżonego przedstawił obszerne i przekonujące rozważania wskazujące na przyczynach takiego postąpienia, zawarte na kartach 27 - 33 uzasadnienia, a które Sąd Apelacyjny akceptuje jako mieszczące się w ramach oceny zgodnej z art. 7 k.p.k.. Szczególnie trafnie w tym zakresie podkreślono , iż oskarżony z racji posiadanego wykształcenia ale także faktycznie prowadzonej działalności aptecznej, objętej regulacjami prawa farmaceutycznego ,był świadom jakiego rodzaju substancję czynną zawierają przedmiotowe leki, zdolność do przetworzenia w substancję psychoaktywną, określony sposób działania na organizm człowieka, z drugiej zaś funkcjonowania daleko posuniętych ograniczeń w dostępności tych leków w państwach sąsiadujących z Polską, jak też przyczyn wprowadzenia w prawie farmaceutycznym ograniczeń, w skrajnym przypadku mającym postać zakazu zbywania tego rodzaju leków. Kiedy uwzględnić ilości danego leku zbywanego w ramach jednej transakcji, przy czym co znamienne nie ewidencjonowanej jako taka to jest jedna transakcja dotycząca danej , dużej ilości danego leku lecz „rozbijana” w zapisach kasy fiskalnej na szereg transakcji stwarzających pozory ,że o klasyczne zbywanie leku na rzecz pacjenta, które to ilości obejmowały wartości nie mniejszej niż blisko 1000 tabletek, osiągając w niejednym przypadku ilości kilku tysięcy do wręcz kilkudziesięciu tysięcy to całkowicie zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i logiki pozostaje ocena Sądu I instancji wykluczająca wiarygodności twierdzeń oskarżonego ,iż chodziło o ilości leków zawierających pewien zapas dla rzeczywistych pacjentów, częściej z uwagi na miejsce zamieszkania chorujących na dane schorzenia, tym bardziej kiedy uwzględnić terapeutyczne ilości danego rodzaju leku jakie winny być zażywany przy określonych objawach. Analogicznie trafnie oceniono wyjaśnienia oskarżonego , jak też pozostałe dowody zakresie ustalenia faktycznego czy wszystkie transakcje opisane poszczególnymi zachowaniami przypisanymi w punkcie I zaskarżonego wyroku rzeczywiście miały miejsce, w szczególności mając na uwadze niekwestionowane ilości leków danego rodzaju nabytych w prowadzonej przez oskarżonego działalności, ilości formalnie zaewidencjonowanych „sprzedaży” (trudno bowiem założyć aby oskarżony ewidencjonował dla potrzeb podatkowych, co rodziło dla niego określone zobowiązanie podatkowe, transakcje które nie miały miejsca), wreszcie zeznania świadków, wyniki kontroli operacyjnej z których nie wynikają dane wskazujące na prawdopodobieństwo , iż określona, umówiona co do miejsca czasu i ilości transakcja nie doszła do skutku, czego zarazem byłyby chociażby określone zapisy w komunikatach typu SMS.

Nie był zasadny zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt.1 i 2 i § 2 k.p.k. w zakresie podnoszonych wadliwości sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Niezależnie od tego ,iż biorąc pod uwagę treść art. 455a k.p.k. nawet przy zaistnieniu podnoszonych wadliwości uzasadnienia nie mogłoby to doprowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku to w ocenie Sądu Apelacyjnego sporządzone uzasadnienie zawiera wszystkie konieczne a wymagane przepisem art. 424 k.p.k. elementy umożliwiając kontrolę odwoławczą szeroko rozumianą, a więc także prawo strony, w ramach prawa do obrony, do poznania powodów na płaszczyźnie faktycznej i prawnej dokonania określonych rozstrzygnięć na co in concreto wskazuje m.in. ilości charakter podniesionych zarzutów odwoławczych. Przypomnieć przy tym należy , iż czym innym jest spełnienie przez sporządzone uzasadnienie wymogów wynikających z art. 424 k.p.k. a czym innym merytoryczna ocena trafności określonych ustaleń faktycznych, poprzedzonych ocenami dowodów czy ocen prawnych.

Za trafny w zakresie przestępstwa przypisanego w punkcie I uznano zarzut kwestionujący prawidłowość ustalenia faktycznego co do zamiaru z jakim działał oskarżony to jest przyjęcia zamiaru bezpośredniego . Sąd I instancji

ma rację, iż oskarżony zbywając przedmiotowe leki działał w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej to jest zysku w postaci marży pomiędzy kosztami nabycia przedmiotowych leków ,nadto ogólnych kosztów funkcjonowania prowadzonej apteki , a ceną zbycia natomiast prawidłowość tego ustalenia faktycznego nie przekłada się zdaniem Sądu Apelacyjnego niejako automatycznie na przyjęcie, iż oskarżony działając w ten sposób jednocześnie działał z zamiarem bezpośrednim udzielenia innym osobom pomocy w wytworzeniu znacznej ilości substancji psychoaktywnej. W kontekście wcześniejszych uwag bez wątpienia oskarżony, biorąc pod uwagę ilość zbywanych jednorazowo leków, swoje wykształcenie ale także dość powszechną wiedzę o wykorzystywaniu tych leków do wytworzenia substancji psychotropowej, co stało się m.in. podstawą wprowadzenia w prawie farmaceutycznym określonych ograniczeń m.in. co do ilości zbywanych leków czy wręcz zakazów zbywania w określonych sytuacjach, był świadom iż leki te mogą być czy wręcz są w praktyce wykorzystywane do produkcji przez osoby nienabywające sposoby współdziałające z tymi osobami substancji psychoaktywnej ale oznacza to spełnienie na płaszczyźnie intelektualnej warunku umyślności, tożsamego dla zamiaru bezpośredniego i ewentualnego, natomiast odmiennym zagadnieniem jest czy oskarżony zbywając w ramach przypisanego czynu przedmiotowe leki chciał w ten sposób udzielić pomocy w wytworzeniu substancji psychoaktywnej (warunek przyjęcia zamiaru bezpośredniego,) czy też licząc się z taką możliwością to jest iż w ten sposób ułatwia wytworzenie substancji psychoaktywnej godził się z tym, to jest było mu obojętne czy tak się stanie czy też nie, zainteresowany celem bezpośrednim jakim było osiągnięcie korzyści majątkowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego w ustalonych realiach dowodowych brak jest przekonujących podstaw do przyjęcia że oskarżony działał w tym zakresie zamiarem bezpośrednim dlatego zmieniono zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie działania zamiarem ewentualnym.

Jako trafne oceniono zarzuty kwestionujące prawidłowość ustalenia faktycznego, iż faktycznie doszło do wytworzenia, przy wykorzystaniu leków zbytych przez oskarżonego w ramach czynu przypisanego w punkcie I określonej, znacznej w rozumieniu art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ilości substancji psychoaktywnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie wymaga szerszego uzasadnienia twierdzenie , iż zjawiskowe postacie popełnienia przestępstwa o których mowa w art. 18 § 2 i 3 k.k. to jest podżeganie i pomocnictwo mają charakter nieakcesoryjny lecz samoistny, innymi słowy pomocnik ułatwiających popełnienie innej osobie przestępstwa popełnia własne przestępstwo, niezależne od tego czy osoba której udzielił pomocy w rzeczywistości dokonała (lub usiłowała) przestępstwa co do którego tej pomocy udzielono, innymi słowy poniesie odpowiedzialność za dokonane pomocnictwo nawet wówczas gdy takiego przestępstwa nawet nie usiłowano dokonać. Nie ulega natomiast wątpliwości chociażby z perspektywy treści art. 22 k.k. a więc płaszczyznę wymiaru kary (art. 22 § 2 k.k.) w każdym przypadku rozstrzygnięcia o odpowiedzialności pomocnika koniecznym jest dokonanie ustalenia czy sprawca któremu oskarżony o pomocnictwo ułatwił dokonanie danego przestępstwa rzeczywiście takiego przestępstwa dokonał lub usiłował go dokonać. In concreto mając na uwadze rozważania Sądu I instancji w części poświęconej w orzeczeniu o karze (np. kartach 39 uzasadnienia) Sąd ten jak się wydaje przyjął , iż doszło do faktycznego wytworzenia znacznej ilości substancji psychoaktywnej, przy czym jednocześnie w czynie przypisanym, w ślad za tym zakresem czynem zarzucanym, Sąd ten nie dokonuje ustalenia o wytworzeniu danej substancji psychoaktywnej w określonej ilości lecz o możliwości wytworzenia, przy wykorzystaniu danej ilości leków wynikającej z transakcji, danej ilości substancji psychoaktywnej. To ostatnie ustalenia oparte o trafnie ocenioną jako niedotkniętą cechami o których mowa w art. 201 k.p.k. opinii biegłego są trafne w tym znaczeniu, iż przy wykorzystaniu danej ilości danego leku, uwzględniając zawartą w nim określoną ilość substancji czynnej, można, stosując określoną technologię, wytworzyć określoną ilość danej substancji psychoaktywnej, natomiast nie oznacza to, iż w oparciu o ten dowód można jednocześnie w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzić iż do wytworzenia takiej ilości substancji psychoaktywnej doszło, a tylko tego rodzaju ustalenie, mając na uwadze treść art. 5 § 2 k.p.k. , mogłoby w efekcie prowadzić do wniosków przyjętych w rozważaniach o karze przez ten Sąd . Trafnie w tym zakresie apelujący wskazuje iż postępowanie dowodowe w tym zakresie dotyczy zeznań świadków a więc ustalonych, w mniejszej części, nabywców przedmiotowych leków którzy w swoich zeznaniach wskazują m.in. na okoliczność zatrzymania ich przez organy czeskie z przedmiotowymi lekami, czy z innej strony nie zawierających twierdzenia o wytworzeniu substancji psychoaktywnej. Sąd Apelacyjny ma oczywiście w polu widzenia, iż osoby te są zainteresowane z perspektywy własnej odpowiedzialności karnej określonymi twierdzeniami, jak też podawane przez nie informacje co do własnej karalności , w znaczeniu typów przestępstw im przypisanych, natomiast nawet przy uwzględnieniu tych okoliczności nie dostarczają one pozytywnego dowodu w postaci stanowczej podstawy

do ustalenia, iż do wytworzenia substancji psychoaktywnych doszło. Biorąc pod uwagę ilości wielkość transakcji jest prawdopodobne że do takiego wytworzenia doszło, nawet bardziej niż co do wersji przeciwnej, to jest iż nie doszło do wytworzenia, natomiast tego rodzaju relacja z perspektyw art. 5 § 2 k.p.k. nie jest wystarczająca do rozstrzygnięcia tej kwestii na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie iż do takiego wytworzenia doszło. Mając to na uwadze rozstrzygnięto w tym zakresie na płaszczyźnie wymiaru kary na korzyść oskarżonego.

Za niezasadne uznano zarzuty kwestionujące prawidłowość ustalenia wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego poprzez popełnienie przestępstwa przypisanego w pkt.I (w tym także zarzutu dotyczącego naruszenia art.193 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości w tym zakresie). Sąd Apelacyjny w ślad za stanowiskiem wyrażanym w dogmatyce i orzecznictwie przyjmuje, że korzyścią majątkową chociażby na płaszczyźnie art.45 § 1 k.k. jest przychód „brutto”) a nie dochód, zysk w znaczeniu ekonomicznym czy podatkowym. Korzyść to przychód pieniężny (np. cena sprzedanych narkotyków) lub cała wartość mienia uzyskanego z przestępstwa. Nie uwzględnia się tu wydatków związanych z uzyskaniem tego rodzaju korzyści. Innymi słowy, korzyść nie może być rozumiana tylko jako osiągnięty zysk, czyli nadwyżka wpływów nad wydatkami. Nie stosuje się tu bowiem kryteriów analogicznych do działalności gospodarczej, gdyż mamy tu do czynienia z działalnością bezprawną, do której tego rodzaju kryteria nie mogą mieć zastosowania (wyrok SA we Wrocławiu z 14.03.2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1313472).” Nieuprawnione są zatem próby umniejszenia korzyści poprzez potrącenie wydatków jako kosztów, które poniósł sprawca, aby osiągnąć przychód z przestępstwa (tak M.J. Szewczyk, Przepadek . majątkowej, „Palestra” 2009/3–4, s. 74; K. Szczucki [w:] Kodeks karny. Część ogólna, red. M. Królikowski, R. Zawłocki, 2017, s. 760; D. Szeleszczuk [w:] Kodeks..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, 2018, s. 446–447). „W skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 KK, podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa” (postanowienie SN z 26.08.2010 r., I KZP 12/10, OSNKW 2010/9, poz. 78). W przypadku zaś korzyści ze sprzedaży rzeczy na aprobatę zasługuje stanowisko SA w K.: „Nie można utożsamiać wartości wprowadzonych do obrotu, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających z wysokością osiągniętej korzyści majątkowej co nie oznacza, że korzyść tę należy ograniczać do zysku sprawcy, ale to, że wartość tych wprowadzonych do obrotu środków odurzających stanowi cena nabycia tych środków powiększona o zysk (marżę) sprawcy, co dopiero wtedy pozwoli na właściwe ustalenia wysokości tej korzyści.

Za niezasadne uznano zarzuty naruszenia prawa materialnego w zakresie przyjęcia przez Sąd I instancji, iż zachowaniem przypisanym w punkcie V oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art.299 § 1 k.k.. Sąd Apelacyjny rozumiejąc rolę obrońcy, w tym także w zakresie preferowania określonych wyników wykładni znamion danego typu czynu zabronionego, w szczególności gdy w dogmatyce są spotykane różne co do rezultatów stanowiska, analogicznie w orzecznictwie, przynajmniej do pewnego czasu, w tym także orzecznictwie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, akceptując ocenę prawną Sądu I instancji miał na uwadze co następuje:

- sprawcą przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. może być również sprawca czynu zabronionego, z którego popełnieniem związana jest korzyść stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej (uchwała SN z 18.12.2013 r., I KZP 19/13, OSNKW 2014/1, poz. 1),
- w zakresie sporu co do przedmiotu tego przestępstwa kwestię tą zdaje się ostatecznie rozstrzygać uchwała powiększonego składu Sądu Najwyższego z 18.12.2013 r., I KZP 19/13, OSNKW 2014/1, poz. 1, której nadano moc zasady prawnej. Zgodnie z podstawową jej tezą: „przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie »środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości« pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego”,
- w uchwale (7) z 24.06.2015 r., I KZP 5/15 Sąd Najwyższy stwierdził, iż „ujęty w art. 299 § 1 k.k. zwrot «które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku», odnoszący się do przedmiotu przestępstwa, dookreśla tylko «inne czynności», a zatem nie ma prawnego znaczenia dla czynności wykonawczych nazwanych – przyjęcie, przekazanie lub wywóz za granicę, pomoc do przenoszenia własności lub posiadania”. Także w dogmatyce wyrażane jest

stanowisko, że konstrukcja przepisu art. 299 § 1 jest ewidentnie dwuczęściowa. W części pierwszej wymienione są sposoby zachowania, które nie zostały powiązane ze znamieniem modalnym w postaci udaremnienia lub znacznego utrudnienia wykrycia przestępnego pochodzenia środków stanowiących ich przedmiot. W drugiej części zamieszczone natomiast zostało znamię dopełniające w postaci „podejmowania innych czynności” uzupełnione elementem modalnym, wskazującym na zawierającą się w nich możliwość udaremnienia lub znacznego utrudnienia wykrycia przestępnego pochodzenia środków stanowiących ich przedmiot. Wedle tego poglądu wymienione w pierwszej części art. 299 § 1 czynności sprawcze nie wymagają natomiast ustalenia, że mogłyby udaremnąć lub utrudnić wykrycie przestępnego pochodzenia środków, skoro jedynie „podjęcie innych czynności” wiąże się z koniecznością ustalenia tej modalnej okoliczności (por. W. Wróbel [w:] Kodeks karny..., t. 3, red. A. Zoll, s. 657–658). Sąd Apelacyjny zwraca także uwagę, iż także przy przyjęciu odmiennego poglądu, afirmowanego przez obrońcę, działanie polegające na konwersji (wymianie) waluty obcej, przy wykorzystaniu pośrednictwa innej osoby, a tym samym nie wykazywaniu (jako dokonanych przez oskarżonego) w zakresie wymaganym prawem dewizowym, przeprowadzania tego rodzaju transakcji obejmujących wysokie kwoty w połączeniu z niekwestionowanym działaniem polegającym na rozbiciu na szereg drobnych transakcji (zaewidencjonowanych w zapisach kasy fiskalnej) nadającej pozór przeprowadzenia sprzedaży niewielkich ilości leków na rzecz poszczególnych „pacjentów”, posiada obiektywną zdolność do osiągnięcia skutku o którym we wskazanym elemencie modalnym z art. 299 § 1 k.k..

Za niezasadny uznano zarzut naruszenia prawa materialnego w zakresie przyjęcia w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt. I działania w warunkach uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa (in concreto mającego postać wielu powtarzalnych co do istoty, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru stanowiących z znaczeniu prawnym – art. 12 § 1 k.k. – jeden czyn). Uczynienie sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa oznacza konieczność zachowania pewnej cykliczności jego uzyskiwania. Nie musi to być jednak taka regularność jak w przypadku uzyskiwania wynagrodzenia za pracę (tak A. Marek, Kodeks..., 2010, s. 217; postanowienie SN z 13.02.2008 r., III KK 369/07, OSNKW 2008/6, poz. 46; postanowienie SN z 28.02.2008 r., V KK 238/07, OSNwSK 2008/1, poz. 501). Nie ma znaczenia, jak często sprawca uzyskuje dochód z przestępstwa, ważna jest jednak pewna regularność. Dochód z przestępstwa nie musi być jedynym dochodem sprawcy. Jeśli jest on jednym z wielu dochodów pozyskiwanych przez sprawcę, nie musi mieć charakteru dominującego (zob. wyrok SN z 20.12.1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972/5, poz. 87). In concreto, biorąc pod uwagę wielość transakcji, ich powtarzalność, sumaryczny przychód z tego tytułu, w zestawieniu z przychodami z całej działalności oskarżonego w zakresie prowadzonych aptek, nie budzi wątpliwości, iż zachowania przypisane w pkt. I, podejmowane formalnie w ramach prowadzonej działalności aptecznej ale realizujące znamiona przestępstwa a przez to bezprawne także w zakresie osiąganego z tego tytułu dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. stanowiły istotny element osiąganego przez oskarżonego w tym czasie sumarycznie dochodów, w tym z pełni legalnej działalności w odpowiedniej części, innej niż przypisane zachowania działalności aptecznej.

Oczywiście trafny był zarzut naruszenia prawa materialnego w zakresie przyjęcia, iż czyn przypisany oskarżonemu w punkcie V odpowiada znamionu typu kwalifikowanego przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. o których mowa w art. 299 § 5 k.k. którego to znamieniem kwalifikującym jest działanie w porozumieniu z innymi osobami. Użyte przez ustawodawcę sformułowanie o „innych osobach” czyni oczywistym wniosek, iż użyto tam liczby mnogiej, a tym samym sprawca przestępstwa z art. 299 § 5 k.k. musi działać w porozumieniu z co najmniej dwoma, innymi osobami (w konsekwencji minimalna konieczna liczba osób wnosi 3). Opis czynu przypisanego, w ślad za czynem zarzucanym opisanym w pkt. 2, w zestawieniu ze stwierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do ustaleń faktycznych w zakresie tego czynu (karta 24 uzasadnienia) nie pozostawia wątpliwości iż oskarżonemu przypisano działanie w porozumieniu z inną osobą, jedną, P. M. (2), co wyklucza możliwość zakwalifikowania tego zachowania, z powodów wyżej wskazanych, z art. 299 § 5 k.k..

Trafnie także zarzucono naruszenie prawa materialnego w zakresie przyjęcia typu kwalifikowanego z art. 299 § 6 k.k. gdzie znamieniem kwalifikującym jest osiągnięcie, poprzez realizację przestępstwa z art. 299 § 1 lub 2 k.k. znacznej korzyści majątkowej. W piśmiennictwie dominuje pogląd, że korzyścią majątkową jest zysk w zakresie dóbr materialnych. Korzyść ma charakter majątkowy, gdy ma wartość ekonomiczną, czyli taką, której wielkość może być

wyrażona w pieniądzu, a ponadto za pomocą danego dobra można zaspokoić określoną potrzebę (należy dodać – potrzebę materialną). Może wyrażać się zwiększeniem aktywów, czyli przysporzeniem majątku lub zmniejszeniem pasywów majątkowych, oznaczającym zmniejszenie obciążeń lub uniknięcie strat (zob. R.A. S., P. korzyści majątkowej uzyskanej przez sprawcę z przestępstwa, Prok. i Pr. 2001/3, s. 155). Jednocześnie trafnie przyjmuje się, że korzyść taka nie obejmuje wartości majątkowych (przedmiotów lub praw), których sprawca stał się dysponentem w miejsce przekazanych „brudnych pieniędzy”. Korzyścią majątkową z popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 lub 2 może być zatem zapłata za przyjęcie pieniędzy na konto bankowe, prowizja od dokonanej transakcji, zysk z operacji finansowych (giełdowych) dokonywanych za pomocą brudnych pieniędzy (por. W. Wróbel [w:] Kodeks karny..., t. 3, red. A. Zoll, s. 659), innymi słowy rzecz nie w tym czy „prano”, znaczną korzyść majątkową pochodzącą z przestępstwa bazowego lecz czy za „prawie”, takiej korzyści osiągnięto znaczną korzyść majątkową. In concreto ustalono, prawidłowo, co do jakiej wartości korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa przypisanego w pkt. I (bazowego) oskarżony podejmował działania polegające na konwersji (wymianie na walutę polską) określonej ilości koron czeskich, których ekwiwalentem były polskie złote o określonej wartości, innymi słowy przedmiotem „prania”, były korony czeskie, po zrealizowaniu zaplanowanego działania, w miejsce których oskarżony otrzymał ekwiwalent w złotych, przy czym w dalszym ciągu jest to, inaczej wyrażona, korzyść majątkowa pochodząca z przestępstwa bazowego, nie zaś korzyść majątkową uzyskana za przeprowadzenie wymiany (konwersji) tych środków, czym mogłoby być np. wynagrodzenie (prowizja) za wymianę. Z tych powodów zmieniono zaskarżony wyrok w części dotyczącej przestępstwa przypisanego w pkt. V w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej w sposób odpowiadający powyższymi ocenom prawnym.

W zakresie zarzutów związanych z karą i innymi środkami.

W orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt. 4 k.p.k., występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., (...) 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7–8, poz. 60). Tak orzeczona kara może wynikiem bądź to nie dostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. i nast. lub też nie nadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 k.k. pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. Oczywiście nie oznacza to, że na przykład kara mieszcząca się "pośrodku" tegoż zagrożenia zawsze będzie karą współmierną, a na zarzut rażącej niewspółmierności będą narażone wyłącznie kary niejako "graniczne". Niemniej jednak stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to rażąco. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających konieczność wymierzenia – przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary –, przy możliwym zróżnicowaniu zakresu zastosowania tej instytucji - poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Dyrektywa prewencji indywidualnej oznacza, że sankcja (jej rodzaj i wysokość) powinna być tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżonego, co może zostać osiągnięte poprzez odstraszenie sprawcy od popełniania przestępstw albo jego wychowanie (resocjalizację). Efekt "odstraszący" kary ma zmaterializować się w umyśle sprawcy, ma wytworzyć

przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo jest karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi do istotnego podwyższenia wymiaru kary ponad próg dolnego zagrożenia. Wtedy rodzi się uzasadnione prawdopodobieństwo, że sprawca skazany na karę odpowiednio surową powstrzyma się przed ponownym rozmyślnym popełnieniem czynu zabronionego (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 marca 2007 r., II AKa 58/07, KZS 2007, z. 9, poz. 52). Idea wychowania (resocjalizacji) przez karę zakłada z kolei takie dostosowanie wysokości i rodzaju kary kryminalnej do indywidualnych potrzeb sprawcy, aby przez sankcję został on "wychowany", tj. zrozumiał naganność swojego zachowania i w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. W obu przypadkach orzeczona kara ma być adekwatna w tym znaczeniu, że racjonalne w realiach danej sprawy (oskarżonego) oznaczenie progu uprawniającego do wniosku o możliwości osiągnięcia tych celów wyznacza próg powyżej, którego orzekanie kary jest zbędne, a przez to może ona nabrać cech rażącej niewspółmierności przez swą surowość. Z kolei w zakresie prewencji ogólnej, rozumianej pozytywnie, chodzi tu o kształtowanie właściwych ocen i postaw w społeczeństwie, a w szczególności utwierdzenie ogółu w przekonaniu, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność za swoje czyny, a wymierzona im kara jest zawsze adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Tylko taka sprawiedliwa kara może bowiem wywierać pozytywny i kształtujący wpływ na zachowania społeczne, budząc jednocześnie ogólną aprobatę dla obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Istotą prewencji ogólnej nie jest więc wyłącznie wymierzanie surowych kar pozbawienia wolności, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary, jej dostosowanie do stopnia winy sprawcy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu, a zatem karanie sprawiedliwe i tworzące atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 lutego 2014 r., II AKa 1/14, LEX nr 1441560). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, niezależnie od kierunku, o którym mowa w art. 438 pkt. 4 k.p.k. w kontekście powyższych wskazań może zatem in concreto okazać się skutecznym w razie wykazania przez podnoszącego zarzut jednej z niżej wskazanych sytuacji: wykazania wpływu na wysokość orzeczonej kary wzięcia przez orzekający sąd okoliczności z tej perspektywy irrelevantnej bądź to z perspektywy art. 53 § 1 k.k. jako takiego, bądź też okoliczności na płaszczyźnie dyrektyw sądowego wymiaru kary mających znaczenie, natomiast nie występujących in concreto, wadliwie ustalenie istnienia okoliczności obciążającej lub wadliwie nie ustalenie okoliczności łagodzącej, wreszcie przydanie nadmiernego znaczenia poszczególnym, relevantnym okolicznościom.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowego postępowania uznając, że kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego w pkt. I tj. 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności cechuje się rażąca niewspółmierność przez swą surowość, mającą postać nie skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary miano na uwadze :

- w zakresie tego czynu zbiegają się dwie podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary, pierwszy o którym mowa w art. 19 § 2 k.k., związana z przyjętą kwalifikacją pomocnictwa. Treść art. 19 § 2 k.k. jest normatywnym wyrazem jednoznacznej oceny ustawodawcy, który z jednej strony (art. 19 § 1 k.k.) jako punkt wyjścia w zakresie pomocnictwa i podżegania przyjmuje zagrożenie karą przewidziane za sprawstwo, z drugiej zaś właśnie w zakresie pomocnictwa, uznając iż ta postać zjawiskowa przestępstwa cechuje się, w zestawieniu ze sprawstwem oraz podżeganiem, sama w sobie wyraźnie niższym stopniem społecznej szkodliwości, daje podstawę, wyłącznie z tego powodu to jest kwalifikacja pomocnictwa do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Po wtóre, przewidziana w art. 22 § 2 k.k., zgodnie z którym, niezależnie od samoistnego charakteru podżegania i pomocnictwa w stosunku do sprawstwa (nie zaś akcesoryjnego) to w sytuacji w której czynu zabronionego co do którego nastąpiło pomocnictwo nie usiłowano nawet dokonać to mimo popełnienia przez pomocnika własnego przestępstwa, w formie dokonania, możliwym jest nadzwyczajne złagodzenie kary a nawet odstąpienie od jej wymierzenia. Jak wcześniej wskazano z perspektywy prawidłowości oceny ustalenia faktycznego, iż doszło do dokonania przestępstwa o którym mowa w art. 53 ust. 2 a więc wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej przy wykorzystaniu leków dostarczonych przez oskarżonego, takie ustalenia faktyczne jest prawdopodobne, być może nawet bardziej niż przeciwstawne, natomiast nie jest możliwe w sposób niebudzący wątpliwości dokonanie ustalenia, iż do takiego wytworzenia bez wątplenia doszło bądź też zachowanie sprawców zamierzających dokonać takiego wytworzenia osiągnęło fazę usiłowania w rozumieniu art. 13 § 1 k.k. a więc zmierzania bezpośrednio do zamierzonego skutku, nie zaś np. zachowania polegającego na nawet karalnym przygotowaniu polegającym na gromadzeniu (nabywaniu) przedmiotowych leków od oskarżonego. Dokonanie z uwzględnieniem

zasady z art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnięcia wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonego to jest poprzez przyjęcie , iż nie doszło do wytworzenia lub usiłowania wytworzenia substancji psychotropowej z leków nabytych od oskarżonego implikowało zaistnienie podstawy wymienionej we wskazanym art. 22 § 2 k.k.. Oczywiście obie te podstawy mają charakter fakultatywny natomiast w oceni Sądu Apelacyjnego sytuacja w której wobec danego czynu zbiega się więcej niż jedna podstawa fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary co zasady uzasadnia zastosowanie te instytucji, wyjątkowo, przy nagromadzeniu się okoliczności obciążających, w tym stanowiących podstawę nadzwyczajnego obostrzenia kary , (in concreto jedna taka podstawa występuje - art. 65 § 1 k.k. k.k.) orzeczenie kary winno nastąpić w ramach ustawowego zagrożenia. Przy świadomości prawidłowości oceny zachowania oskarżonego na płaszczyźnie art. 65§ 1 k.k. k.k. okoliczności nie jest zdaniem Sądu Apelacyjnego na tyle istotna aby zrównoważyć znaczenie wystąpienia 2 podstaw nadzwyczajnego złagodzenia kary, dodatkowo kiedy łącznie uwzględnić jeszcze dwie okoliczności:

- przyjęcie iż oskarżony w zakresie tego czynu działał z zamiarem ewentualnym , który cechuje się wyraźniej mniejszym stopniem karygodności w stosunku do zamiaru bezpośredniego z uwagi na wyraźną różnicę w zakresie elementu woli (sprawca nie tyle określonego bezprawnego celu chce , co godzi się na jego nastąpienie),

- uprzednią niekaralność oskarżonego, która niezależnie od zajęcia stanowiska w sporze co do tego czy jest pożądanym, minimalnym standardem zachowania każdego człowieka ,a przez to nie może być okolicznością łagodzącą, czy takową w istocie stanowi, bez wątpienia winna być uwzględniona przy ustaleniu koniecznego zakresu co do rodzaju i czasu trwania oddziaływań resocjalizacyjnych, które modelowo, z uwagi na większy stopień demoralizacji wyrażający się w uprzedniej lub następczej karalności, powinien być dłuższy co do osób karanych, odpowiednio zaś krótszy w przypadku osób które do tej pory nie naruszały norm prawa karnego.

Brak było natomiast podstaw do uznania za rażąco niewspółmiernie surową (a tylko taka ocena uprawniałaby do zmiany zaskarżonego wyroku w tej części) kary pozbawienia wolności orzeczonej VI biorąc pod uwagę okoliczności wskazane przez Sąd I instancji, wysokość kary zbliżonej do minimum ustawowego zagrożenia w zakresie kary pozbawienia wolności , wreszcie brak, w przeciwieństwie do czynu przypisanego w punkcie I podstaw szczególnych do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia . Zmiana kwalifikacji prawnej w zakresie przestępstwa przypisanego w punkcie V poprzez przyjęcie , iż zachowanie oskarżonego odpowiada znamionom typu podstawowego przestępstwa z art. 299 k.k. a więc art. 299 § 1 k.k. nie zaś typom kwalifikowanym o których mowa w art. 299 § 5 i 6, o uchwytne wyższych granicach ustawowego zagrożenia, zarówno dolnej, jak też górnej , implikowało wymierzenie w postępowaniu odwoławczym za tak przypisane przestępstwo kary na nowo co uczyniono wymierzając oskarżonemu, przy uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., okoliczności wskazanych przez Sąd I instancji , jak też sposobu działania oskarżonego w zakresie realizacji znamion tego przestępstwa, który nie cechował się szczególnym stopniem wyrafinowania, karę 8 miesięcy pozbawienia wolności , a więc zbliżoną do minimum ustawowego (in concreto mimo przyjęcia w kwalifikacji prawnej art. 12 § 1 k.k. z uwagi na przyjęty stan prawny to jest obowiązujący do 23 czerwca 2020 r. nie zachodziła podstawa obligatoryjnego obostrzenia kary o której mowa w art. 57 b k.k.)

Zaskarżenia wyroku w całości obliwowało (art. 447 § 1 k.p.k.) do objęcia kontrolą odwoławczą także orzeczenia o środku karnym – zakazu wykonywania zawodu farmaceuty (pkt.IV wyroku). Sąd I instancji orzekł o tym środku wskazując właściwą podstawę prawną, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strona 40) wskazując okoliczności które doprowadziły go do uznania za celowe orzeczenie tego środka karnego i jego wymiar . Argumentacja ta jest kompletna i co najważniejsze przekonująca, nie przedstawiono żadnych argumentów ją podważających, nie odnajduje jej także Sąd Apelacyjny, brak było zatem podstaw do jakiegokolwiek zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Analogicznie ocenić należało orzeczenie o nawiazce zawarte w pkt.II zaskarżonego wyroku .

Zmiana zaskarżonego wyroku, m.in. w zakresie orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności skutkowałą utratą z mocy prawa bytu prawnego orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności zawartego w pkt. VIII zaskarżonego wyroku, obliwując wobec zaistnienia przesłanek orzeczenia o karze łącznej pobawienia wolności do jej orzeczenia na nowo w postępowaniu odwoławczym. Dlatego na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. brzmieniu obowiązującym do 24 czerwca 2020 r., a to z uwagi na treść art. 4 § 1 k.k. iż uwag na dostrzeżenie, iż po dniu 24 czerwca 2020 r. istnienie zbiegu realnego stanowiącego podstawę orzeczenia o karze łącznej skutkuje koniecznością

wymierzenia kary łącznej powyżej najwyższej z kar jednostkowych, połączono kary jednostkowe orzeczone w pkt. I ppkt. 1 i 2 wyroku Sądu Apelacyjnego i w pkt. VI zaskarżonego wyroku i wymierzono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy orzeczeniu kary łącznej miano na uwadze treść art. 85 a k.k. , w szczególności wobec dotychczasowego sposobu życia uznano ,że osiągnięcie celów kary w zakresie prewencji indywidualnej (a przy tym bez szkody dal celów w zakresie prewencji ogólnej) będzie możliwe przy orzeczeniu kary pozbawienia wolności nie mającej , jak orzeczona w zaskarżonym wyroku , cech kary zbędnie długoterminowej , nadto przestępstwa przypisane oskarżonemu cechowała bliskość czasowa, szczególnie zaś relacja środek – cel, lub postąpienie z owocami przestępstwa tzw.bazowego . Uwzględniając dodatkowo postawę oskarżonego w postępowaniu, szczerzy zdaniem Sądu Apelacyjnego żal wyrażony przez oskarżonego (a to w kontekście wyrażonej w art. 85 a k.k. preferencji prewencji indywidualnej) przemawiało to za orzeczeniem kary łącznej przy zastosowaniu zasad absorpcji, to jest w wysokości najwyższej z jednostkowych kar pozbawienia wolności, a jednocześnie karę ,która mając na uwadze treść art.43la § 1pkt.1 k.k.w. może być także wykonana w systemie dozoru elektronicznego.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego 21 listopada 2019 r. od godz. 8.30 do godz. 12.00 oraz od 1 grudnia 2020 r. godz. 6.15 do 16 czerwca 2021 r. godz.15.30;

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw.z art.634 k.p.k. oskarżonego obciążono wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym - ryczałt za doręczenia (20zł) , na podstawie art. 10 ust. 1 w zw.z z art. 2 ust. 1 pkt.4 i art.3 ust.1 ustawy z 23 czerwca 1973 czego roku opłatach w sprawach karnych orzeczono wobec oskarżonego 2300zł opłaty sądowej za obie instancje, to jest w wysokości odpowiadającej orzeczonym karom pozbawienia wolności i grzywny. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak było podstaw do odstąpienia od zasady jaką jest ponoszenie kosztów postępowania przez oskarżonego który swoim bezprawnym działaniem doprowadził do konieczności przeprowadzenia postępowania karnego, poprzez zwolnienie oskarżonego w całości lub części od tego obowiązku, kiedy uwzględnić wiek , stan zdrowia oskarżonego , wreszcie posiadane kwalifikacje .

SSA Piotr Kaczmarek	SSA Andrzej Kot	SSO(del.) Franckiewicz	Łukasz